

ním spojuje zákon ztrátu advokacie (§ 6 zák. ze dne 15. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák. a § 26 tr. zák.). Dokud stěžovatel nebude podezření naň uvaleného prost, nelze mu ponechat výkon advokacie, neboť nesrovnávalo by se to se ctí a vážností stavu a mohlo by ohrozit důvěru k advokátnímu povolání (§§ 9, 10 adv. ř.). Nepochybila proto kárná rada uznávši na zastavení výkonu advokacie u stěžovatele. Vývody stěžovatelovými, že mu nelze činy, jichž se dopustil, vzhledem k okolnostem případu, přičítati za vinu a že nejednal z pohnutek nízkých a nečestných, zabývati se netřeba a ani nelze, neboť to ponechatí jest a ponecháno býti musí rozhodnutí v trestním řízení (§ 16 kárného statutu), pokud se týče případnému řízení kárnému. Dodává se ještě, že, pokud stěžovatel poukazuje na hmotnou újmu, která mu ze zastavení advokacie hrozí, nelze ani z toho důvodu opatření kárné rady s úspěchem napadati. Kdyby měla býti majetková újma důvodem, pro který by zastavení advokacie podle § 17 kárn. stat. nebylo přípustným, nemělo by ustanovení § 17 kárn. stat. vlastně smyslu, ježto zastavení advokacie bez majetkové újmy pro postiženého sotva se dá mysliti. Stížnost není opodstatněna a bylo se o ní usnésti, jak se stalo.

#### Čís. 64 dis.

**Porušení povinností povolání může se advokát dopustiti jen proti svým klientům a proti svým stavovským úřadům.**

**Jednání neupřímné a záludné při plnění závazku (popření, že jiného advokáta substituoval a je povinen platiti jeho útraty), jest jednáním proti cti a vážnosti stavu (§ 10 odst. 2 adv. ř.).**

(Rozh. ze dne 30. března 1928, Ds I 6/28.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů nevyhověl, slyšev generální prokuraturu, odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 19. ledna 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným kárným přechinem porušení povinností povolání, změnil však výrok napadeného nálezu v ten rozum, že se obviněný dopustil přechinu zlehčení cti a vážnosti stavu.

#### Důvody:

Obviněný tvrdí, že napadený nálezn spočívá na neúplném řízení, a odvolává se z něho co do viny i trestu. Nejzávažnější neúplností řízení jest obviněnému, že Dr. L. nebyl vyslechnut o důvodech, ze kterých zaslal dne 10. října 1924 přímo Josefu Ch-ovi zprávu o výsledku svých intervencí v jeho prospěch. Navrhovaného výsledku nebylo třeba. Byly předloženy jak dopis psaný Dr. L-em dne 10. října 1924 Josefu Ch-ovi, tak dopis zasláný jím téhož dne obviněnému. Ze srovnání obsahu obou dopisů plyne, že Dr. L. požadoval zaplacení útrat 600 Kč od obviněného,

což dostačuje pro posouzení kárného případu. Nebylo dále třeba navrhovaného výslechu bývalé kancelářské úřednice obviněného Boženy M-ové o tom, že obviněný odmítl zastupovati Josefa Ch-a, když mu po druhé hrozilo zatčení, a že Josef Ch. žádal pak písemně přímo Dr. L-a o intervenci. K posouzení kárné povahy jednání obviněného dostačuje doznaná skutečnost, že se po zatčení Josefa Ch-a přece sám obrátil telefonicky na kancelář Dr. L-a za účelem intervence v Brně, a jeho pozdější postup ve věci účtu Dr. L-a. Nynější jeho tvrzení, že při telefonické rozmluvě s kanceláří Dr. L-a výslovně podotkl, že není substitutem, jest novotou, proto jest bezdůvodnou výtku, že měla býti vyšetřována jeho pravdivost. Nemohlo býti posléze vyhověno návrhu, by bylo Dr. L-ovi uloženo předložiti doporučený dopis, kterým podle tvrzení obviněného Ch. žádal Dr. L-a přímo o intervenci. Nehledíc k tomu, že, jak bylo již podotknuto, neměl by obsah tohoto dopisu pro posouzení viny odvolatelovy podstatné důležitosti, popřel Dr. L. zcela určitě, že takový dopis obdržel, a Josef Ch., byv vyslechnut jako svědek, nedosvědčil jeho odeslání. Předloženou korespondenci byla vina odvolatele prokázána. Z dopisu Dr. L-a z 10. října 1924 musil obviněný poznati, že Dr. L. požaduje zaplacení substitučních útrat od něho, avšak ani neplatil ani neodmítl placení. Kárný čin nespočívá v tom, že účet nezaplatil a že upomínku z 29. října 1924 a řadu pozdějších dopisů Dr. L-a nechal bez odpovědi. Tato opomenutí lze hodnotiti jenom jako prodlení v plnění soukromoprávních závazků, nikoliv jako porušení stavovské povinnosti. Ani v tom, že po nových upomínkách psal Dr. L-ovi dne 22. prosince a 24. prosince 1924, že placeno bylo již přímo Josefem Ch-em, nebylo ještě provinění, neboť, jak plyne z potvrzení z 24. února 1925, byl obviněný v té příčině uveden Josefem Ch-em v omyl. Příčilo se však povinnosti čestného muže, když obviněný, máje již důvody k pochybnostem, zda Dr. L. skutečně obdržel účtovaných 600 Kč zaplacení od Josefa Ch-a, odpověděl na novou upomínku pojednou popřením, že Dr. L-a substituoval a byl povinen zaplatiti jeho útraty. Bylo na obviněném, by, nepokládal-li se zavázaným zaplatiti zasláný mu účet, oznámil to Dr. L-ovi hned po obdržení jeho dopisu ze dne 10. října 1924. Když tak neučinil, naopak odpověděl Dr. L-ovi podle předložených dopisů z 22. prosince 1924 a 24. prosince 1924 způsobem, o němž jako advokát musil si býti vědom, že utvrdí Dr. L-a v přesvědčení o jeho právu požadovati zaplacení přímo od obviněného, když dokonce, jak sám udává, vyzval Dr. L-a, by podal na něho (obviněného) žalobu, by bylo soudem zjištěno, zda mluví Ch. pravdu, a teprve po tom všem se vytasil s námitkou, že nepotřebuje platiti, poněvadž nebyl substitutem, nelze toto jednání srovnati s pravidly poctivého styku vůbec a mezi advokáty zvláště. Jednání obviněného vykazuje neupřímnost a záhludnost, pro níž by obchodník, jenž by tak jednal při plnění svých závazků, uvalil na sebe výtku nesolidnosti. Advokát jest povinen chovati se tak, by zůstal ušetřen podobné výtky. Odsuzující nález kárné rady jest proto spravedlivý. Pochyben jest jenom potud, že odsuzuje obviněného pro porušení povinností povolání, ačkoliv tohoto přečinu může se advokát dopustiti jenom proti svým klientům nebo svým stavovským úřadům..

Z povinností uložených advokátním řádem porušil obviněný povinnost stanovenou v druhém odstavci § 10 adv. řádu, by poctivostí a čestností ve všem jednání zachovával čest a vážnost svého stavu. Jeho přečin dlužno proto podle §§ 2 a 39 kárného statutu takto označiti. K jeho skutkové podstatě dostačuje možnost, že se jednání zakládající provinění stane známým a čest stavu pak utrpí. Že taková možnost tu byla, netřeba dokazovati.

### Čís. 65 dis.

**Jde jen o porušení cti a vážnosti stavu, nikoliv též povinností povolání, podezřívá-li advokát křivě svého koncipienta z nesprávného činu (zpronevěry), neposkytl mu náležité možnosti, by se z podezření očistil a okamžitě ho před personálem propustil, z čehož musel také kancelářský personál nabýti dojmu, že se onen nesprávného činu dopustil.**

(Rozh. ze dne 27. dubna 1928, Ds I 9/28.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a advokátních kandidátů vyhověl odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 23. ledna 1928, jímž byl uznán vinným přečiny porušení povinností povolání a poškození cti a vážnosti stavu potud, že z kárného výroku vyloučil větu, podle níž byl obviněný uznán vinným přečinem porušení povinností povolání. Jinak mu nevyhověl.

### D ů v o d y:

Nejvyšší soud nemá proto pochybnosti, že skutkový základ napadeného nálezu je správný. Stejně neshledává, že jej kárná rada mylně posoudila po stránce právní. Z okolností, jež napadený nález má za prokázané a jež shrnuje ve dvou prvních statích předposledního svého listu, plyne zcela jasně, že odvolatel svého koncipienta Dr. B-a — objektivně, totiž bez dostatečného věcného důvodu, a subjektivně, totiž bez vlastního přesvědčení o jeho provinění — křivě podezřívá z nesprávného činu, zpronevěry 200 Kč, že mu neposkytl náležité možnosti, by se z podezření očistil a okamžitě ho před personálem propustil, z čehož také kancelářský personál musel nabýti dojmu, že se kandidát dopustil nesprávného činu. Tím je odsuzující nález — pokud jde o porušení cti a vážnosti stavu — s dostatek opodstatněn a nemá rozhodujícího významu, zda odvolatel byl oprávněn Dr. B-a pro jeho tvrzenou hrubou nedbalost, již prý zavinil ztrátu pohřešených 200 Kč, ihned propustiti ze služby, a zda Dr. B-em žádané sčelení odepřel, by tím prý nevzbudil ještě větší rozruch a podezřívání. Není proto třeba k těmto vývodům odvolatele při právním rozboru věci přihlížeti. Skutkový děj, jak byl kárným řízením zjištěn, opodstatňuje zřejmě podstatu kárného poklesku